

ת"פ 7529/01/13 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד אסמהאן גזאוי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 7529-01-13 מדינת ישראל נ' גזאוי

בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא
ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין
נגד
אסמהאן גזאוי

ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

הכרעת דין

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. ביום 3.1.13 הוגש כנגד הנאשמת כתב אישום המייחס לה עבירת **גניבה**, בניגוד לסעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי העובדות, במועד הרלוונטי לכתב האישום שימשה הנאשמת כעובדת נקיון בבית ספר "נוף ילדות" בתל-מונד (להלן - **בית הספר**). ביום 16.9.11, בין השעה 12:39 לשעה 13:15, במסגרת עבודתה בבית הספר, נטלה הנאשמת מהמקום מארז מחשב בתוך קרטון, מסך מחשב, שקיות ניילון עבות ואזיקונים, אותם העמיסה על רכב שהגיע אותה עת למקום.

2. ביום 22.4.14 התקיימה ישיבת מענה לכתב האישום, במסגרתה כפרה הנאשמת במיוחס לה. הנאשמת אישרה כי שהתה בבית הספר במועד המצוין בכתב האישום, אך כפרה בביצוע עבירת הגניבה. נוכח כפירת הנאשמת נקבע התיק לשמיעת ראיות בפניי.

3. מטעם התביעה העיד מר אריה דוכן, אב הבית של בית הספר. כן הוגשו הודעותיה של הנאשמת במשטרה (הודעה מיום 20.9.11 - **ת1**; הודעה מיום 9.7.12 - **ת2**) ודיסק מצלמת האבטחה של מתחם הכניסה לבית הספר המתעד את פועלה של הנאשמת בין השעות 12:49:00-13:14:50 (**ת4**) (הסרטון המלא הוא משעה 12:43:50 עד שעה 13:30:00).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

4. יריעת המחלוקת, איפוא, מצומצמת למדי - אין חולק כי נגנבו מארז מחשב ומסך מחשב מחדר המחשבים בבית הספר. עוד אין חולק כי נגנבו שקיות הניילון והאזיקונים מחדר אב הבית בבית הספר; הנאשמת בהודעותיה במשטרה ובעדותה בבית המשפט אישרה כי נטלה מבית הספר קרטון ריק המשמש כאריזה למחשב ושקיות זבל אותם מילאה בבקבוקים ריקים לצורך מסירתם וקבלת כספי הפקדון. היא אישרה כי היא זו שמופיעה בדיסק מצלמת האבטחה, ת/4, וטענה שהוציאה את הקרטון והשקיות אל מחוץ לשטח בית הספר, סמוך לשער הכניסה, עד אשר הגיע בעלה עם רכבו, אליו התקשרה קודם לכן, אז העמיסה את הקרטון ושקיות ברכב.

השאלה הטעונה הכרעה - האם הוכח מעבר לספק סביר כי בתוך הקרטון והשקיות שהועמסו על ידי הנאשמת ברכב בעלה היו המחשב, המסך, שקיות הניילון העבות והאזיקונים שנגנבו מבית הספר. היות ואין ראיה ישירה לכך שהנאשמת גנבה את הפריטים המפורטים לעיל, ייבחנו הראיות הנסיבתיות שנאספו כנגד הנאשמת ותיבחן השאלה האם המסקנה היחידה העולה מהן היא שהנאשמת ביצעה את הגניבה. במידה והתשובה לכך תהיה חיובית, תיבחן גירסתה של הנאשמת והשאלה אם סיפקה הנאשמת הסבר סביר לראיות המפלילות שהצטברו כנגדה. גירסת הנאשמת תיבחן על פי מבחנים של הגיון, סבירות ושכל ישר.

מר אריה דוכן, אב הבית

5. מר אריה דוכן, אב הבית של בית הספר, העיד כי בבית הספר כיתת מחשבים, אשר נמצאת בקומת הקרקע בתוך חדר הממ"ד. לדבריו, ביום שישי, 16.9.11, בשעה 12:30, סיים את יום העבודה ועזב את שטח בית הספר. כששב לעבודה, ביום ראשון, 18.9.11, בבוקר, הבחין שחסר מסך מחשב על השולחן בכיתת המחשבים. עוד הבחין כי נעלם מכיתת המחשבים מחשב שהיה ארוז בתוך קרטון ומונח בצד (עמ' 6). מר דוכן הדגיש כי **כשעזב את בית הספר ביום שישי, "הכל היה במקום"** (עמ' 6). על כן, החליט לגשת ולבדוק את מצלמת האבטחה. משצפה בסרטון האבטחה (ת/4) הבחין במנקה (הנאשמת) כשהיא מוציאה שקיות זבל ובמקום לשים אותן בפח, הניחה אותן במבואה של הכניסה הראשית של בית הספר. כמו כן, הבחין בנאשמת מרימה את אריזת המחשב ושמה אותה ליד הקיר. עוד הבחין בנאשמת מובילה לאזור זה שקית לבנה (שלדעתו מסך המחשב היה בתוכה (שכן, מדובר היה במסך דק, עמ' 9, ש' 21)), שקית נוספת אותה לא זיהה ושקית של מיחזור. את מארז המחשב והשקיות הניחה הנאשמת מחוץ לשטח בית הספר, ליד שער הכניסה, ואז, החלה לנקות, כשהיא ממתינה למישהו. בשלב מסוים, הגיע רכב לבן מסוג סובארו והנאשמת העמיסה את המארז והשקיות לתוך הרכב. התרחשות זו ארעה בסביבות השעה 12:49, דהיינו כ-19 דקות לאחר שעזב את בית הספר (עמ' 7). הנאשמת הניחה שקיות זבל מחוץ לשער בית הספר ולאחר העמסת מארז המחשב ושקיות לרכב, החזירה את שקיות הזבל למתחם בית הספר וזרקה אותם לפח הגדול שבתוך בית הספר, עובדה המלמדת על "הסוואת" אריזת המחשב (עמ' 15, ש' 7).

לדברי העד, הנאשמת נטלה גם כבל מאריך וכבל סוללה מחדרו. זאת הסיק מהעובדה שפריטים אלה היו תלויים בחדרו והוא ראה אותם לאחרונה ביום שישי (עמ' 7).

6. מר דוכן העיד כי בבית הספר כיתה אותה הפכו ל"**מחסן לבקבוקים**", שכן ילדי בית הספר סופרים בקבוקים לצרכי מחזור ומדי פעם מגיעים נציגי תאגיד המחזור אל"ה ולוקחים "10 שקיות במכה אחת" (עמ' 7). מר דוכן הוסיף ומסר את הנתונים הבאים - בבית הספר יש מנקה אחת; מדובר בבית ספר חדש שבמועד הרלוונטי לכתב האישום היו בו כ-10 כיתות, מכיתה א' עד כיתה ד'; לבית הספר יש כניסה אחת, אולם קיימים עוד שערי כניסה אשר לא נפתחים;

מסביב לבית הספר גדר סורגים, המרחק בין הסורגים הוא 15 ס"מ וגובה הגדר 2.40 מטרים; יתכן וניתן להעביר את המחשב ללא האריזה בין סורגי הגדר (עמ' 9); לנאשמת מפתחות לכל הכיתות, היא האחרונה שנשארת בבית הספר בסוף יום העבודה ועל כן אחראית לנעול ולהפעיל האזעקה; חדר המחשבים לא היה נעול, שכן מדובר בממ"ד אותו אסור לנעול, והגישה אליו חפשית (עמ' 8); בעקבות ארוע הגניבה, החלו לנעול את חדר המחשבים; ביום שישי בשעה 12:30 כולם עזבו את בית הספר; העד לא יכול היה לשלול שמישהו נכנס לשטח בית הספר לאחר שעזב אותו (עמ' 8); בבית הספר מותקנות 8 מצלמות אבטחה שמשקיפות היקפית; מלבד לנאשמת, גם למנהלת ולמזכירה יש מפתח מאסטר, וביום שישי הרלוונטי, שתיהן יצאו מבית הספר בין השעה 12:00 לשעה 12:30.

7. מר דוכן העריך שבתוך המארז אותו נשאה הנאשמת, כניצפה מסרטון האבטחה ת/4, היה מצוי המחשב, על פי צורת הסחיבה. לדבריו, ניכר בנאשמת "שהיא מתאמצת והולכת עם סחיבה, כזה כפופה" (עמ' 9). את שווי המחשב העריך ב-4,000-4,500 ₪. הוא ערך שרטוט, ת/1, ממנו ניתן ללמוד על מבנה כיתת המחשבים ועל מיקומו של המחשב שנגנב, שהיה מחשב חדש, בתוך אריזתו, והונח כחודש בקצה הכיתה, מול פתח הכניסה לכיתה (עמ' 11-12). מר דוכן עמד על כך שביום שישי, בטרם עזב את בית הספר, כיבה את המחשבים בכיתת המחשבים וראה את המחשב שנגנב (עמ' 13), אולם אישר כי לא בדק ב-7 מצלמות האבטחה הנוספות את ההתרחשויות שהיו בבית הספר מרגע שעזב אותו. לדבריו, "האמת שלא בדקתי, כי הכניסה הראשית, כולם נכנסים ויוצאים משם ואני לא יכול לשלול שניתן לגנוב דברים שעוברים דרך החומה ההיקפית. והראיה שבמצלמה הראשית ראיתי הנאשמת מחזיקה את האריזה של המחשב" (עמ' 13). הנאשמת נשארת בשטח בית הספר עד השעה 15:00, אז מגיעה ההסעה לאסוף אותה (עמ' 13). הוא אישר כי סרטון האבטחה שהורד על ידו (ת/4) מתעד את המתרחש בין השעות 12:45-13:30 (עמ' 14). מר דוכן שב וטען כי הנאשמת היא עובדת הנקיון היחידה בבית הספר, אך הוסיף: "יכול להיות שחברה שלה באה לעזור לה, אני לא פוסל שום דבר, ע"פ נוהל ההעסקה, יש עובדת נקיון אחת" (עמ' 14).

סרטון האבטחה, ת/4

8. צפייה מדוקדקת בסרטון האבטחה, ת/4, מעלה את העובדות הבאות:

א. בשעה 12:49:00 נצפית הנאשמת, לראשונה, כשהיא ניגשת לשער הכניסה של בית הספר, ובידיה שקיות (לא ניתן לדעת כמה) בשתי הידיים. היא יוצאת משער הכניסה שמשמאל ומניחה את השקיות כשהן מושענות על הקיר שמימין לשער, בצידו החיצוני. אז שבה הנאשמת למתחם בית הספר.

ב. בשעה 12:49:59 נצפית הנאשמת הולכת לכיוון שער הכניסה, **כשבידה השמאלית שקית לבנה (ובתוכה דבר מה דק)** ובידה הימנית שקית צהובה גדולה ובה דברים הנחזים כבקבוקי פלסטיק. הנאשמת מניחה גם שקיות אלה ליד הקיר שמימין לשער הכניסה וחוזרת למתחם בית הספר. לציון, כי **השקית שבתוכה דבר מה דק, נפלה על הריצפה, והנאשמת שבה והשעינה את השקית בזהירות על הקיר.**

ג. בשעה 12:51:07 נצפית הנאשמת ניגשת שוב לשער הכניסה, כשבידה הימנית מארז המחשב ובידה השמאלית שקית. ניכר כי משקל המארז כבד וגופה של הנאשמת נוטה שמאלה ממאמץ. עוד ניכר כי המארז סגור בחלקו העליון והנאשמת נושאת אותו בעזרת ידית נשיאה. הנאשמת מניחה את המארז והשקית מחוץ לשער, בצד שמאל. אז משתהה הנאשמת ליד השער כ-45 שניות, כשהיא מסתכלת לצדדים. לאחר מכן, ניגשת הנאשמת לתוך מתחם בית הספר ויוצאת אל הרחבה הסמוכה לשער הכניסה, כשבידה השמאלית מטאטא ובידה הימנית שקית נוספת, לבנה, אותה היא משעינה מחוץ לשער הכניסה בצד ימין. לאחר מכן, מטאטאת הנאשמת את הרחבה משך כדקה (הרחבה נראית נקיה ותמוהה פעולת הטאטוא), כשהיא ממשיכה להסתכל לצדדים, ונכנסת לבית הספר.

ד. בשעה 12:54:40 נצפית הנאשמת כשהיא מטאטאת את הרחבה שלפני שער הכניסה, והולכת אל משמאל לשער. בשעה 12:55:30, היא נצפית נוגעת בשקיות שהשעינה על הקיר מחוץ לשער הכניסה מימין. בשלב מסוים, בשעה 12:56:00 היא לוקחת את מארז המחשב ואת שתי השקיות שהניחה לידו, ומצמידה אותו אל תוך מבואת השער, סמוך לקיר השמאלי. אז היא נכנסת שוב למתחם בית הספר.

ה. בשעה 13:09:20 נצפית הנאשמת כשהיא משוחחת בטלפון הנייד ומשקיפה על שער הכניסה שבצידו החיצוני הניחה את הפריטים הנ"ל. בשעה 13:10:17 היא נצפית כשהיא אווזת בידה השמאלית מספר שקיות זבל והיא ניגשת לצד ימין של מתחם הכניסה לבית הספר (מיקום פח הזבל הגדול), ולאחר מכן, בשעה 13:10:43 היא שבה משם כשידיה ריקות משקיות זבל.

ו. בשעה 13:11:53 נצפית הנאשמת הולכת לכיוון פח הזבל, במתחם הכניסה לבית הספר מצד ימין, כשבידה השמאלית שקית זבל ירוקה. היא שבה משם, כשידיה ריקות, לכיוון שער הכניסה, תוך שהיא משוחחת בטלפון הנייד. בשעה 13:12:50, מגיע רכב סובארו לבן ומחנה בצד הכביש, מול שער הכניסה לבית הספר. בשלב זה, הנאשמת ניגשת למארז המחשב שמשמאל לשער, מזיזה מלידו שתי שקיות, ומרימה אותו לכיוון הרכב. הנאשמת מניחה את מארז המחשב במושב האחורי מימין. לאחר מכן, היא נוטלת שתי שקיות מימין לשער, ומניחה אותן בתא המטען של הרכב. לאחר מכן, בשעה 13:13:50, ניגשת הנאשמת שוב לקיר הימני שמחוץ לשער, נוטלת עוד 2 שקיות ומניחה אותן בתא המטען. מיד לאחר מכן, היא אוספת את השקיות שנותרו מחוץ לשער, מצד שמאל, וניגשת אל תוך מתחם בית הספר אל עבר הפח הגדול שמשמאל, על מנת להשליכן לפח.

משלב זה ועד לשעה 13:30, שעת סיום הסרטון, לא נצפתה כל תנועה במתחם הכניסה לבית הספר, בשער ומשמאלו.

הנאשמת

9. בהודעה מיום 20.9.11 (ת/1) סיפרה הנאשמת כי היא עובדת בבית הספר 3 ימים בלבד. בהתייחסה לסרטון האבטחה, טענה הנאשמת כי מדובר בארגז קרטון קטן, אותו ראתה זרוק במסדרון, ובו שמה בקבוקים מזכוכית. בקבוקים מפלסטיק שמה בשקית בצבע כחול בהיר. לדברי הנאשמת, היא כלל לא יכולה להרים מחשב כי הוא כבד.

לדבריה, שמה בקרטון "עוד אשפה וזכויות (צ"ל זכויות - א.ש.) ופחיות שתיה ריקות ואת הקרטון שמתי בחוץ ובעלי לקח את הקרטון לבית שלנו ולא היה שום מחשב ואני המשכתי לעבוד ואת הפחיות שאספתי בזבל אני מוכרת ואיפה שאני רואה אני אוספת" (ש' 7). הנאשמת שללה אפשרות לפיה הוציאה את המחשב מתוך הקרטון לצורך מילויי בבקבוקים וטענה כי הקרטון היה זרוק בפרוזדור. היא אישרה כי מלבד הקרטון הוציאה שקיות נוספות והניחה אותן ליד דלת (שער) בית הספר. הנאשמת הכחישה כי גנבה שקיות ואזיקונים מבית הספר.

10. בהודעה מיום 9.7.12 (ת/2), אשר נגבתה מהנאשמת, משום מה, כ-10 חודשים לאחר הארוע, לא זכרה הנאשמת לומר מתי הסתיימו הלימודים ביום הארוע. כן טענה כי **כלל לא ניקתה את כיתת המחשבים, שכן היתה נעולה**. עוד אמרה שאין לה מפתח לחדר המחשבים, אלא ברשותה היו 3 מפתחות לדלתות המסדרון, שיתכן והתאימו גם לחדרים. הנאשמת טענה **שכלל אינה יודעת היכן חדר המחשבים נמצא ולא שהתה בו**. לדבריה, מצאה קרטון בחוץ ואספה לתוכו בקבוקים. לשאלה מי היה עימה בבית הספר לאחר השעה 12:30 השיבה **"אף אחד. אני הייתי מנקה למעלה. לא יודעת"** (ש' 19) והוסיפה שהיו ילדים ששיחקו בחוץ. משהוטח בה כי אב הבית מסר שראה את המחשב באריזתו כשעזב את בית הספר, השיבה: **"אולי הוא גנב. למה שיגיד שאני? יאללה, עד היום אפילו אין לי מחשב כמו שצריך. אתם יכולים לחפש כל הבית"** (ש' 28).

משהוקרן בפניה סרטון האבטחה ת/4 זיהתה עצמה הנאשמת וטענה כי **"זה היה הקרטון הריק שלקחתי זרוק מהפרוסדור ומילאתי בקבוקים של יין וזכויות"** (ש' 38). החוקרת תהתה כיצד הגיעו לבית הספר בקבוקי יין ואלכוהול, השיבה לה הנאשמת **"אני יודעת? היה בקבוקים מזכויות. לא יכולתי לשים בשקית, שמתי בקרטון"** (ש' 40).

11. בחקירה הראשית העידה הנאשמת כי היא בת 44, נשואה ואם לילד בן 11 וחצי. בעלה עובד בשיפוצים. היא סיפרה שביום הארוע עבדה בנקיון בבית הספר ואספה בקבוקי פלסטיק ובקבוקי זכויות. את בקבוקי הזכויות שמה בקרטון שנמצא זרוק במסדרון, בקומה השניה, ליד הכיתות. את בקבוקי הפלסטיק שמה בשקית, וירדה עם הקרטון ושקיות הזבל למטה והניחה אותם בצד. היא שוחחה עם בעלה, אשר היה בקירבת מקום, וביקשה ממנו שיעבור דרך בית הספר ויאסוף את הבקבוקים, שכן בהסעה עימה חוזרת הביתה אין מקום להניח את הבקבוקים. הנאשמת טענה שלקחה קרטון ושקית זבל, אותם העמיסה על רכבו של בעלה שהגיע מאוחר יותר. את שקיות הזבל השליכה לפח הגדול. הנאשמת סיפרה כי **היתה עובדת הנקיון היחידה בבית הספר**, וכי ביום הראשון לעבודתה הגיעה עימה עובדת נוספת, אשר הראתה לה את מקום העבודה והכירה לה את אב הבית, אבל "אח"כ לא ראיתי אותה. אני באתי כאילו במקומה" (עמ' 7).

לדברי הנאשמת בתום יום העבודה נהגה לנעול את הכיתות אותן ניקתה, אך את שער הכניסה לבית הספר לא נעלה, **שכן השאירה את המפתחות אצל השומר ששהה ליד השער. גם ביום שישי, יום הארוע, היה שומר ששהה ב"בוטקה" שמשמאל לדלת הכניסה המסתובבת ("קרוסלה"), והשאירה את המפתחות בידיו** (עמ' 8).

12. בחקירה הנגדית, משנשאלה הנאשמת מדוע יצאה משער הכניסה עם מארז המחשב, יחד עם שקית זבל בעוד שהפח נמצא בתוך בית הספר, השיבה **"לא שמתי לב בכלל שיש פח גדול בתוך הבית ספר. אני יודעת שיש. לקחתי שתי שקיות יחד עם הקרטון ואמרתי את השקית זבל אני אחזיר איתי בחזרה... לא חשבתי מה שעשיתי"**.

אמרתי לקחתי ובטח אני אחזור בפנים ואזרוק את הזבל" (עמ' 10). המתלוננת **אשרה כי בשלב מסוים הזיזה את מארז המחשב אל תוך המבואה של שער הכניסה לבית הספר, אך הכחישה כי שמה את השקיות בסמוך אליו לצורך הסתרתו** (עמ' 10-11). הסברה לכך שהיא הזיזה את המארז אל תוך מבואת הכניסה היה: "בעלי אמר לי שאני בא ורציתי להכין אותם כדי להכניס לאוטו" (עמ' 13). התובע היקשה על הנאשמת ושאל מדוע המתינה 13 דקות עד שאספה את שקיות הזבל שהניחה לצד מארז המחשב וזרקה אותן לפח בתוך בית הספר. לדבריה, **"אמרתי לעצמי אחרי שיקח בעלי, אני אחזיר את השקית לזבל. בינתיים טאטאתי את הרחבה"** (עמ' 11). התובע הטיח בנאשמת כי משך כל הסרטון, כשלושת רבעי השעה, לא ניצפה ולו פעם אחת שומר, אך הנאשמת עמדה על כך ש"היה שומר אחד שיושב" (עמ' 11). חרף העובדה שהנאשמת נצפית בסרטון כשהיא מתקשה להרים את המארז הכבד, טענה הנאשמת "זה לא היה לי כבד" (עמ' 12); **"הקרטון לא כבד. שמתי בקרטון חצי בקבוקי זכוכית"** (עמ' 13).

הנאשמת אשרה שלאחר שבעלה עזב את המקום עם רכבו, היא לקחה את שלושת שקיות הזבל שהניחה מחוץ לשער קודם לכן, והשליכה אותן לפח בתוך בית הספר, כשלדבריה, "עשיתי גם ערימה פה וערימה שם של זבל, בכל מקום. לפני הפח גם עשיתי ערימת זבל כדי שאני אזרוק הכל בסוף" (עמ' 12). הנאשמת הופנתה לסתירה בין הדברים שמסרה בהודעתה, לפיהם לקחה רק שקית אחת, לניצפה בסרטון, וטענה "אני לא יודעת איך כתבו" (עמ' 14). הנאשמת שבה ואישרה כי היא היתה המנקה היחידה בבית הספר באותו היום (עמ' 14, ש' 18, ש' 30).

טיועוני הצדדים

13. ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשמת במיוחס לה, בהפנותו לעדותו של מר דוכן, אב הבית, אשר העיד כי ראה את המחשב באריזתו טרם עזיבתו את בית הספר בשעה 12:30; סרטון האבטחה, ת/4, בו נצפית הנאשמת נושאת את מארז המחשב, כשניכר עליה שהיא נושאת בתוכו דבר מה כבד; התנהגותה המחשידה של הנאשמת סביב מארז המחשב והשקיות שהניחה בסמוך אליו, עד הגעת בעלה למקום באמצעות רכבו; חוסר סבירות התנהגותה של הנאשמת, כאשר הניחה מחוץ למתחם בית הספר שקיות אשפה ורק לאחר שהעמיסה את מארז המחשב ברכבו של בעלה, החזירה את שקיות האשפה חזרה למתחם בית הספר והשליכה אותן לפח האשפה בתוך המתחם; וגירסתה הכבושה של הנאשמת אודות מאבטח ששהה בכניסה לבית הספר, מאבטח שכלל לא ניצפה בסרטון האבטחה.

14. ב"כ הנאשמת ביקשה לזכות את הנאשמת. היא לא חלקה על דבריו של עד התביעה, אב הבית, מר דוכן, והסכימה כי מדובר ב"עד מהימן, שדבריו בבית המשפט אמת, הוא לא עד שקרן" (עמ' 19, ש' 2). אלא, שלטענתה לא הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשמת נטלה את המחשב והמסך מחדר המחשבים. לדבריה, התיק רווי מחדלי חקירה אשר משולבים עם חוסרים בראיות, כמפורט להלן:

א. המשטרה לא תפסה את כל סרטון האבטחה המתעד את מתחם הכניסה לבית הספר, והסתפקה בהורדת הקבצים שבין השעות 12:45 עד 13:30.

ב. המשטרה לא תפסה את 7 סרטוני מצלמות האבטחה ההיקפיות של בית הספר על מנת לבדוק אם מאן דהוא נכנס לשטח בית הספר בין השעה 12:30 (השעה בה עזב מר דוכן את בית הספר) לשעה 12:51 (השעה בה נצפתה הנאשמת נושאת את מארז המחשב לשער הכניסה).

ג. המשטרה לא פנתה לבית המשפט להוצאת צו חיפוש כנגד הנאשמת ולא ביצעה חיפוש בביתה.

ובמכוניתו של בעלה על מנת לחפש אחר המחשב הגנוב.

ד. מעדותו של מר דוכן עלה כי הוא לא שלל אפשרות של כניסת זרים למתחם בית הספר והוא אישר כי הגדר ההיקפית של בית הספר בנויה כך שניתן היה להוציא דרכה מחשב.

ה. לא ניתן לומר כי גירסתה של הנאשמת אינה סבירה ואין לראות בהתנהלותה ובהתנהגותה, כניצפה בסרטון האבטחה, משום התנהגות מפלילה או מחשידה.

הכרעה

15. לאחר ששמעתי את עד התביעה מר דוכן, שמעתי את הנאשמת והתרשמתי ממנה, קראתי את המוצגים ואת פרוטוקול הדיון וצפיתי מספר פעמים בדיסק סרטון האבטחה (ת/4), אני קובע כי הוכח בפניי מעבר לספק סביר כי הנאשמת גנבה מבית הספר את המחשב ואת מסך המחשב. לא הוכח כי הנאשמת גנבה "שקיות ניילון עבות ואזיקונים".

הכרעתי מתבססת על שרשרת ראיות נסיבתיות המצביעות על מסקנה אחת ויחידה לפיה ידה של הנאשמת במעל; צפייה בסרטון האבטחה ת/4, אשר אינו מותיר ספק סביר בדבר מעורבותה של הנאשמת בגניבה; התרשמותי השלילית מהנאשמת ודחיית גירסתה, על הסתירות וחוסר הסבירות שבה, כאשר הנאשמת עשתה עלי רושם בלתי אמין.

16. מעדותו של מר דוכן, אשר אין חולק כי הינה אמינה ומהימנה, כמו גם מצפייה בסרטון האבטחה, ת/4, ניתן לקבוע את העובדות הבאות:

א. מר דוכן עזב את בית הספר בשעה 12:30.

ב. טרם עזיבתו את בית הספר, בשעה 12:30, עבר מר דוכן בחדר המחשבים, וראה בו את המחשב הגנוב באריזתו. כמו כן, לא הבחין כי חסר מסך מחשב דק על שולחנות המחשבים. חדר המחשבים היה פתוח ולא נעול.

ג. הנאשמת היא המנקה היחידה בבית הספר, והילדים עזבו את בית הספר לפני השעה 12:30, עם סיום יום הלימודים. גם אנשי המנהלה, המנהלת והמזכירה, עזבו את בית הספר בין השעות 12:00 ל-12:30.

ד. הנאשמת נקלטה במצלמת האבטחה, בשעה 12:49:49, כשהיא ניגשת אל מחוץ לשער הכניסה, כשבידה השמאלית שקית לבנה ובתוכה דבר מה דק. בשעה 12:51:07 נקלטה הנאשמת שוב במצלמת האבטחה כשהיא נושאת את מארז המחשב ומניחה אותו מחוץ לשער הכניסה - דהיינו, הגניבה אירעה בין השעות 12:30 - 12:51.

17. עובדות אלה, עליהן אין חולק, על רקע התנהגותה המחשידה של הנאשמת כניצפה בסרטון האבטחה, מסבכים את הנאשמת בביצוע העבירה, באופן שמצריך מתן הסבר סביר והגיוני מצידה.

"כידוע, הכלל בשיטת משפטנו הוא, כי 'הרשעה המתבססת על ראיות נסיבתיות צריכה לבסס עצמה על

המסקנה שהאפשרות המרשיעה היא האפשרות ההגיונית היחידה המתחייבת מהראיות' (ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, בפסקה 165 (10.11.2011) (להלן: עניין קצב)). במקרים בהם מועמד נאשם לדין על בסיס ראיות נסיבתיות בלבד, אימצה הפסיקה מבחן תלת-שלבי, לפיו:

'בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה מימצא עובדתי; **'בשלב השני** נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; **'בשלב השלישי** מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גירסתו והסברו של הנאשם' (ע"פ 9372/03 פון ויזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, בפסקה 3 לחוות דעתה של השופטת א' פרוקצ'יה (2004); ראו גם, עניין בן שלוש, בעמ' 587; עניין הילל). עוד נקבע בפסיקה, כי במסגרת השלב השלישי, יידרש בית המשפט לבחון את 'התזה המפלילה', לא רק אל מול גרסתו של הנאשם, אלא גם להעלות בעצמו הסברים חלופיים בעלי פוטנציאל מזכה, ואפילו הסברים שאינם מתיישבים עם טענות ההגנה (ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 228 (2002); ע"פ 2661/13 יחיב נ' מדינת ישראל, בפסקה 37 (18.2.2014))." וראה גם ע"פ 5706/11 רוני רון נ' מדינת ישראל (11.12.14, בפסקה 121).

18. כאמור, לא נתתי אמון בגירסת הנאשמת אשר העידה בפני, והיא לא סיפקה הסבר סביר והגיוני להתנהגותה המפלילה כפי שנחזית בסרטון האבטחה, ת/4, הכל כמפורט להלן:

א. בהודעתה ת/2 מסרה הנאשמת כי כלל לא ניקתה את כיתת המחשבים, אשר היתה נעולה (ש' 9), בעוד שמר דוכן העיד כי כיתת המחשבים היתה פתוחה (עמ' 10, ש' 10). בהמשך הודעתה, ובניגוד לדברים שמסרה לעיל, טענה הנאשמת שהיא כלל לא מכירה את חדר המחשבים (ש' 15-16); "אני לא יודעת איפה זה" (עמ' 7, ש' 7 לפר').

ב. בעוד שמר דוכן העיד - וב"כ הנאשמת הסכימה כי הוא אמין ומהימן - שהנאשמת נשארת אחרונה ולה מפתחות לכל הכיתות "והיא נועלת ומפעילה אזעקה והולכת הביתה" (עמ' 8, ש' 2), טענה הנאשמת כי באותו יום נשאר מאבטח וכי היא מוסרת למאבטח את המפתחות בסוף היום (עמ' 8, ש' 1-4). הנאשמת כלל לא מסרה בהודעותיה במשטרה כי היה שומר באותו יום ומדובר בגירסה כבושה. גירסה זו אף נסתרת בסרטון האבטחה ת/4, בו לא ניצפה כל מאבטח במתחם הכניסה לבית הספר בין השעות 12:45 עד 13:30 ודלת הכניסה לחדרון שמשמאל, הנחזה להיראות חדר המאבטח, סגורה משך כל התיעוד.

עוד יצוין, כי לאור המועד המאוחר בו העלתה הנאשמת את הטענה כי נכח מאבטח במקום, לא נשאל על כך מר דוכן. ואולם, אם טענת הנאשמת אמת, בנקל יכולה היתה הנאשמת להביא את המאבטח לעדות מטעמה, על מנת שיתמוך בגירסתה. היא לא עשתה כן ובכך חיזוק למסקנה שדבריה אינם אמת בנקודה זו.

ג. סרטון האבטחה ת/4 אינו מותיר ספק סביר וצפייה בו מעלה בבירור כי הנאשמת נושאת מארז מחשב, כשבתוכו דבר מה כבד, וזאת בניגוד לגירסתה לפיה "זה לא כבד בכלל ולא היה לי כבד" (עמ' 12, ש' 5). הנאשמת נצפית כשגופה מוטה הצידה בשל כובד המארז. גם כשהיא נושאת את המארז לרכב של בעלה, ניכר כי המארז כבד והיא מתקשה להרימו. עוד עולה, כי בשקית שהניחה הנאשמת מחוץ לשער הכניסה בצד שמאל, היה דבר מה שטוח, והעובדה שהשקית נפלה ארצה והנאשמת שבה והשעינה אותה בזהירות על הקיר, מלמדת שהיה בתוכה דבר יקר ערך, דוגמת מסך המחשב הדק אותו נטלה.

ד. לא היה בפי הנאשמת הסבר סביר לעובדה כי הוציאה מתוך מתחם בית הספר שקיות זבל, והניחה אותן בצמוד למארז המחשב ולשקית עם המסך. היא ניסתה לטשטש את המסקנה לפיה ניסתה להסוות ולהסתיר את מארז המחשב, בכך שטענה כי "**לא שמתי לב בכלל שיש פח גדול בתוך בית הספר**" (עמ' 10, ש' 11), ולאחר מכן תיקנה וסיפרה שתכננה לזרוק את שקיות הזבל שהוציאה מחוץ למתחם לאחר שבעלה יגיע עם הרכב (עמ' 11, ש' 7) ועוד הוסיפה "לא שמתי לב לזה שאני אחזיר ואני אקח... לפני הפח גם עשיתי ערימת זבל כדי שאני אזרוק הכל בסוף" (עמ' 12, ש' 23). שלל גרסאותיה של הנאשמת מצביעות על אי אמירת אמת, בעיקר נוכח העובדה שלאחר שהוציאה מחוץ למתחם בית הספר את שקיות הזבל האמורות והניחה אותן לצד מארז המחשב והשקית עם המסך הדק, היא נצפית מספר פעמים נוטלת שקיות זבל אחרות ומשליכה אותן לתוך פח הזבל שבתוך מתחם בית הספר.

ה. הנאשמת נצפית בסרטון האבטחה, כשהיא מסתכלת לצדדים, ניגשת למארז המחשב, ו"משפרת" מיקומו אל תוך המבואה שבשער הכניסה, דהיינו באופן שיוצנע ולא יבלוט למדרכה, כפי שהניחה אותו קודם לכן. התנהגות זו אינה אופיינית למי שמבקשת אך להשגיח על קרטון שבו בקבוקי זכוכית ריקים. עוד נצפית הנאשמת כשהיא שומרת על קשר עין עם המארז ומטאטאה את רחבת הכניסה שמסרטון האבטחה עולה שהיא נקיה ואינה זקוקה לניקוי.

ו. הנאשמת יכולה היתה להביא לעדות את בעלה, אשר לרכבו העמיסה את מארז המחשב ואת השקיות האחרות. בעלה יכולה היה לאמת את גירסתה לפיה שמארז והשקיות הכלו רק בקבוקים ריקים. ואולם היא לא עשתה כן ונמנעה מלהביא לעדות עד אשר על פי תכתיב ההגיון והשכל הישר יכול היה לתמוך בגירסתה. הימנעותה זו עומדת בעוכריה.

19. היעלמות המחשב והמסך בסמיכות זמנים (כ-19 דקות) למועד בו נצפתה הנאשמת עם מארז המחשב והשקית; התנהגותה המפלילה של הנאשמת; אמירת אי אמת בעניינים מהותיים; סרטון האבטחה אשר לא מותיר ספק בעובדה שהנאשמת נשאה דבר מה כבד בתוך מארז המחשב ודבר מה דק בשקית - כל אלה מביאים למסקנה אחת ויחידה והיא שהנאשמת גנבה את המחשב והמסך הדק.

20. אין במחדלי החקירה עליהם הצביעה ב"כ הנאשמת כדי לפגוע בהגנת הנאשמת או כדי לעורר ספק סביר במסקנה זו - העובדה כי לא בוצע חיפוש בבית הנאשמת או ברכב של בעלה אינה מעלה או מורידה. אכן, אם היו נמצאים המחשב והמסך בבית הנאשמת או ברכב, היה הדבר מחזק את הראיות כנגדה. ואולם, גם אם היה מבוצע חיפוש ולא היו מאותרים המחשב והמסך, לא היה בכך כדי להחליש את התשתית הראייתית כנגד הנאשמת, שכן מעשה הגניבה התגלה רק כעבור שלושה ימים וממילא גם החיפוש היה מתבצע באיחור. לענין היעדר בדיקה של מצלמות האבטחה ההיקפיות של בית הספר, כמו גם הורדת סרטון האבטחה המלא, על מנת לשלול מעורבותם של אנשים

אחרים, הרי שגם באלה אין כדי לפגוע בהגנתה של הנאשמת או כדי לפגוע בתשתית הראייתית נגדה. הנאשמת נצפתה כ-19 דקות לאחר עזיבת מר דוכן את בית הספר עם מארז המחשב ושקית שבתוכה דבר מה דק הנחזה להיות מסך המחשב. הנאשמת נתפסה באי אמירת אמת לגבי ידיעתה את מיקום כיתת המחשבים בה היו הפריטים עובר לגניבתם ולגבי העובדה שהכיתה, כביכול, היתה נעולה. הנאשמת התנהגה באופן מחשיד ביותר, כשהיא מסווה את הפריטים שנטלה באמצעות שקיות זבל, בעוד שלא היה בפיה הסבר מניח את הדעת להתנהגות מפלילה זו. על כן, אין במחדלי החקירה הנטענים כדי לפגוע בהגנת הנאשמת או כדי לפגום בתשתית הראייתית כנגדה.

21. לאור האמור לעיל, הוכח בפניי כי הנאשמת נטלה את המחשב והמסך הדק מבית הספר, שלא כדין ומתוך כוונה לשלול אותם שלילת קבע מבעליהם.

22. על כן, אני מרשיע את הנאשמת בעבירת **גניבה**, בניגוד לסעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ה, 01 פברואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשמת ובאת כוחו.